

Hned jak vešel do tanečního sálu, všiml si jejího upřeného pohledu. Navykle se však začal málem znuděně dívat kolem, aby si nemyslela, že o ni má zájem, i když se mu líbila. Proto ji stále sledoval periferním viděním. Ačkoli, jak ho napadlo, si nebyl jistý, může-li pozorovaný tento způsob sledování zaregistrovat. Pátral v paměti, jestli ji někdy viděl. Ona ho určitě musela znát, nebo ji na něho někdo upozornil. Jako kdyby dokonce čekala na jeho příchod. Alespoň takový měl pocit, třebaže si ho mohl jen sebevědomě namlouvat. Neviděl, že by ji některá z dívek kolem ní třeba jen pohybem lokte upozornila, když se objevil ve vchodu. Zapadl mezi kamarády, dal si kolu a pár minut na ni zapomněl. Ty její oči však stále cítil v zátylku. Možná si to ale jen vsugeroval, a proto pro jistotu nenápadně zabloudil očima i směrem, kde seděla.

Dívala se.

Neměl by věřit, ani nevěřit na intuici, fatálnost, osudová tušení. Předpovědi podle měsíčních znamení sledoval jen z legrace. Ale už věděl, že jakmile se zachytí v mozku, paradoxně dost účinně pracují v podvědomí. Co měl v prognóze? Postupujte opatrně při seznamování s jinými lidmi! Devadesát procent predikcí bylo chybných, možná dokonce devadesát devět. I přesto se v novinách a časopisech objevují dál, tvůrci těch naivit z toho mají určitě profit.

Byla úplně v černém jako kdyby nosila smutek. Ale teď to byla móda. Asi odraz momentálně převažujícího pesimismu. Ačkoli spíš ta módní barva přišla ze Západu, kde už po celé odcházející století určovali trend. Možná i dřív.

Kluci se bavili o fotbalu, nedělních výsledcích ligy. Kdysi se do jejich debat zapojoval, dokonce i vášnivě, měsíc po měsíci mu ale byly vzdálenější. Nějak mu tenhle dosavadní způsob života přestával vyhovovat, i když si slíbil, že u něho a sportu do třicítky vydrží. Otočil se znovu směrem k ní, ale tak, aby to opět nevypadalo, že kvůli ní.

"Má pěkný kozy, co?" všiml si Přemek jeho zájmu. - "Kdo?" zareagoval Ivoš zaraženě. -

"Přece ta v tom černym!" - "Ty ji znáš?" - "Od vidění, myslím, že je rozvedená!"

Ivoš jako kdyby okamžitě ztratil zájem. Jeho matka sice nebyla dvakrát konzervativní, ale už viděl výraz její tváře, kdyby se dozvěděla, že má něco s rozvedenou. To by spíš snesla jako jeho milenku vdanou. Neměla ráda životní ztroskotance. A ty, které si nedokázaly udržet chlapa, už vůbec ne, jak jednou řekla. Táta by se tvářil svrchovaně, aby nevypadal viktoriánsky, ale vhod by mu taková známost taky nebyla. Takže nebylo nad čím uvažovat.

"Nechceš si zatancovat?" stála nad ním. Kluci se přestali bavit a podívali se ne na ni, ale na Ivoše, co udělá. On k ní zvedl hlavu a měl chuť se zeptat, jak to často dělal, když holka přišla za ním sama: Ono se tu tančí? Ale teď si tu slabomyslnou repliku raději odpustil. Jít pro kluka nebylo ničím neobvyklým, dámská volenka se snad už nikde ani nevyhlašovala. "Tak chceš, nebo nechceš?" byla k jeho překvapení netrpělivá a dost si asi sebe vážila, takže se Ivoš zvedl a kluci rozesmáli.

"Nevím, proč se smějou," řekla trochu stranou, tedy ani tak jemu jako spíš jen pro sebe, a Ivoš, i když se určitě nepřeslechl, vycítil z jejího tónu cosi imanentního: Proč se ti, blbci, smějou? A proč s nimi vůbec kamarádíš? Což ovšem už vůbec nevyplývalo z logiky děje, ale už jen z jeho fantazie. Chytla ho za ruku a vtáhla mezi tancující.

"Mohu tě pozvat?" kývla směrem k baru, když dotancovali. Už zažil leccos, ale ne takovou rozhodnost. "Ty máš strach?" všimla si jeho rozpačitosti. - "Jsem tu autem!" vymluvil se. - "Můžeš si přece dát něco nealkoholickýho!" Proč by ale měl mít strach? došla mu její poznámka. - "No...", znovu zaváhal a podvědomě sáhl k náprsní tašce. - "Přece jsem tě pozvala já!" pochopila, že asi nemá peníze. Když platila, všiml si, že má v peněžence několik tisícikorun. - "To sebou nosíš tolik pořád?" divil se. - "Nevím, co ti mám na to říct," těžko by čekal takovou odpověď. - "Přijdeš pro mě tancovat příště sám?" - "Možná..."

"Budeš bez práce," řekl Tomáš, když se Ivoš vrátil ke stolu, "už má jednoho sviště, asi tříletýho..." - "A co má bejt?" zareagoval na ta slova ne Ivoš, ale Přemek. Nebyla to otázka, ale odmítnutí. - "Proč se rozvedla?" zeptal se však znenadání Ivoš. - "Jako kdyby teď byl jen jeden důvod..." bylo z Tomášova hlasu cítit, že ho Přemek tou averzí odradil říct něco bližšího.

"Odvezeš mě domů, abych si nemusela brát taxíka?" přála si asi po pátém tanci a stejném počtu koktejlů, o jejichž složení neměl představu, jen o ceně. Podíval se na hodinky. "Já jsem nechtěla, abys šel domů, ale jen mě odvezl! Můžeš se vrátit!" nepřestávala být suverénní. Kdyby si vytyčoval předsevzetí, musel by se zařít: Nezačínej si nic s holkama, které se nechávají odvážet z diskotéky taxíkem! Jestli se bude dál chovat takhle cílevědomě, bude si s ním za chvíli dělat, co bude chtít. Ale nebude!

"Kvůli těm jejím kozám stojí za to ji odvézt!" viděl Přemek Janu v patřičně zredukované podobě. - "Na to, že zas tak není velká, je to přírodní zázrak!" - "Ty tak kecáš, Přemku!" sice Ivoš odmítl jeho narážky, ale těšil se. Zbytečně. Nechala se odvézt k vile rodičů a podala mu ruku: "Možná se ještě uvidíme." Vila byla nová a krásná. A možná existoval i důvod, aby ji viděl.

2

Zpátky na diskotéku se už nevrátil. Stejně tam chodil jen kvůli klukům. A taky ovšem holkám. Ale kdyby tam nechodil, kam by šel? Dívat se doma na televizi? Dřív alespoň pojížděl po Praze a blízkém okolí, ale stále častěji neměl na benzin. Z těch průměrných deseti patnácti tisíc korun čistého měsíčně se toho moc zvládnout nedalo. I když bydlel u rodičů. Ale přispíval na domácnost. Ačkoli nemusel. Případal by si však blbě. A táta mohl mít nemístné poznámky. Třebaže je nemusel myslet vážně. Ivošovi stačilo, když jednou tak mimochodem řekl, že on pomáhal rodičům od chvíle, kdy začal vydělávat. Neřekl, že dával něco domů, ale podporoval rodiče. Když už totiž u nich nebydlel. Bude muset po práci v dílně znovu někde

jezdit. Rozvážet zboží. Nejrady takové, které je k něčemu užitečné. A není zas tak tragické, když se občas něco ztratí. Dokonce se s tím tak trochu počítá. Někdy mu dávali raději něco hned předem. Rohlíky, pečivo, chleba, salám, aby měl na svačinu, takže ušetřil i jinak. Ale pořád to bylo jen na přežití, ne na život.

"Ty jsi přišel nějak kór brzo," všimla si matka, která se ještě dívala na jakýsi televizní seriál. Konečně, co jiného se dalo sledovat, buď americký seriál, nebo pravidelný pořad, což bylo nastejno. - "Vezl jsem domů nějakou holku," říkal si, proč by se neměl přiznat, "a už jsem neměl chuť se tam vrátit." - "To je slušná holka, když se vrací tak brzo..." - "Je rozvedená a má prý malý dítě." - "Proč si začínáš s rozvedenejma?" probrala se. - "Mami, ty seš jako Klaus, hned mluvíš o každým v množným čísle!" - "Třeba to není napoprvé!" - "Máš dojem, že už jsem se o nějaký rozvedený bavil?" - "Nevěřím, že říkáš doma všechno." - "A proč bych vyprávěl o tomhle?" začal být otrávený, že se znovu pouští do nikdy nekončící diskuse, kterou navíc sám pitomě začal. - "Tak dobře...", kupodivu matka rezignovala. Táta mlčel, možná už pospával. Určitě by se rád díval na jiný pořad, ale mámě nevzdoroval. A o koupi druhého televizoru jen mluvil, ačkoli teď to zas nebylo horentní vydání. - "Mají pěknou vilu...", pokusil se Ivoš vyzkoušet rodiče. - "Jak vidíš, když je rozvedená, ani pěkná vila některýho chlapa dlouho neláká," probral se i otec.

Ivoš se raději zdvihl a šel do koupelny. Nikdy se nedalo přesně předvídat, kdy seriál skončí, a bude muset čekat, až na něj dojde řada, když ráno musí brzo vstávat. Rodiče taky. Jana sice po něm vyjela, ale k tělu nepustila. Ani se nepřiznala, že byla vdaná a má dítě. Taky se jí na to neptal. Mohla ale předpokládat, že mu to někdo vyzvonil. Bavili se o všem možném, jenom ne moc o sobě. Asi věděla proč. Jiné holky to o sobě vysypou všechno okamžitě, takže při dalším setkání nemají pomalu co vyprávět. Z Jany její tajemství budou lézt asi hodně pozvolna. I když ví, že jedno manželství a jedno dítě není zas tak velký handicap.